

3) w razie stwierdzenia, że posiadacz patentu retmańskiego nie daje gwarancji prowadzenia trawty bez narażenia na szkodę bezpieczeństwa publicznego.

2. Władza żegluga, która unieważniła patent retmański odbierze go i zawiadomi władzę żegluga, która wydała ten patent, a także inne władze żegluga.

§ 7. 1. Władza żegluga, która unieważniła patent retmański z powodów, wymienionych w § 6 ust. 1 pkt 1 i pkt 3, może po upływie roku od daty unieważnienia wydać ponownie patent retmański, kierując się przy ocenie dotychczasowym zachowaniem się ubiegającego się oraz okolicznościami towarzyszącymi wypad-

kowi, który spowodował unieważnienie posiadanego już patentu retmańskiego.

2. W przypadku, wymienionym w § 6 ust. 1 pkt 2, ponowne wydanie patentu retmańskiego może nastąpić po stwierdzeniu przez zakład społeczny służby zdrowia, iż stan zdrowia ubiegającego się zezwala mu na wykonywanie zawodu żeglarskiego.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: w z. R. Strzelecki

371

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 2 września 1950 r.

w sprawie określenia warunków, jakim powinny odpowiadać ścieki wpuszczane do zbiorników wód powierzchniowych i do ziemi.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o usuwaniu nieczystości i wód opadowych (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 90, poz. 581) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za ścieki w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się wszelkie wody zużyte oraz te wody opadowe, które są ujęte w przewody otwarte lub zakryte i są odprowadzane osobno lub łącznie z wodami zużytymi z osiedli bądź poszczególnych nieruchomości. Do wód zużytych zalicza się również wody od chłodzenia urządzeń.

2. Zbiornikami wód powierzchniowych w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są wszelkie otwarte naturalne wody, znajdujące się na powierzchni ziemi, jak: morza, jeziora, stawy, rzeki, strumienie, potoki itp.

3. Ziemią w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest jej górna warstwa o głębokości nie przekraczającej 2,5 m, o ile posiada strukturę dobrze filtrującą, przewiewną i zapewniającą wchłanianie ścieków rozprowadzanych za pomocą drenaży. Ziemią w rozumieniu niniejszego rozporządzenia nie jest teren podmokły i zabagniony oraz taki, który styka się z podłożem skalnym szczelinowym.

§ 2. Dla celów niniejszego rozporządzenia odcinki zbiorników wód powierzchniowych dzielą się na następujące kategorie:

- 1) kategoria I — odcinki zbiorników wodnych, wykorzystywane do celów centralnego zaopatrywania w wodę do picia w granicach, ustalonych przez właściwe władze, lub sąsiadujące z państwowymi rezerwatami rybnymi;
- 2) kategoria II — odcinki zbiorników wodnych wykorzystywane do niezorganizowanego zaopatrywania w wodę do picia i dla zakładów przemysłu spożywczego, a również odcinki masowego tarła ryb użytkowych;
- 3) kategoria III — odcinki w obrębie osiedli, nie wykorzystywane do zaopatrywania w wodę do picia lub dla przemysłu spożywczego, lecz służące do masowych kąpielii, przeznaczone ku ozdobie przyległych terenów, jak również wykorzystywane do zorganizowanego gospodarstwa rybnego lub znajdujące się na drodze wędrówki ryb do tarlisk;
- 4) kategoria IV — wszystkie inne odcinki zbiorników wód powierzchniowych.

§ 3. 1. Ścieki mogą być wpuszczane do zbiorników wód powierzchniowych, jeżeli:

- 1) nie zawierają ciał i związków trujących, mogących oddziaływać szkodliwie na ludzi i zwierzęta, oraz na normalny rozwój typowej dla danego zbiornika flory i fauny,
- 2) nie zawierają widocznych zanieczyszczeń pływających,
- 3) po zmieszaniu się z wodą zbiornika — zwiększenie ilości zawiesin w postaci suchej pozostałości, wysuszonej do stałej wagi w temp. + 105°, przeliczone na 1 litr wody: zbiornika I kategorii nie przekroczy 0,25 mg/l, II kategorii — 0,75 mg/l i III kategorii — 1,5 mg/l,
- 4) posiadają temperaturę nie przewyższającą + 40°,
- 5) nie zmieniają czynnej reakcji wody pH w zbiorniku wodnym poniżej 6,5 i powyżej 8,5,
- 6) nie posiadają wyraźnie wyczuwalnego odrażającego zapachu,
- 7) nie posiadają żadnego zapachu i smaku udzielającego się wodzie odbiornika rybnom, rakom, sieciom rybackim itp.,
- 8) nie posiadają wyraźnego specyficznego zabarwienia, z wyjątkiem zabarwienia naturalnego niektórych wód, np. bagiennych; jako wyraźne zabarwienie można przyjąć takie, które stwierdzić można, patrząc przez warstwę 10 cm grubości na białym tle przy 30-krotnym rozcieńczeniu ścieków wodą destylowaną,
- 9) nie zawierają tłuszczów, olei mineralnych, produktów naftowych i innych pływających substancji w takich ilościach, które zdolne są powlec powierzchnię zbiornika wodnego jednolitą błoną pływającą,
- 10) nie tworzą emulsji z substancji wyszczególnionych w pkt 9,
- 11) nie wpływają na charakter i skład wody w sposób utrudniający użycie jej do celów wodociagowych, przemysłowych, sportowych i rolniczych,
- 12) nie obniżają po zmieszaniu się z wodą odbiornika ilości rozpuszczonego w niej tlenu poniżej 4 mg/l (licząc według średnio-dobowej ilości tlenu w lecie, a dla zbiorników posiadających znaczenie dla rybołówstwa według dobowego minimum w tymże okresie),

13) nie zwiększają po zmieszaniu się z wodą odbiornika pięciodniowego zapotrzebowania tlenu biochemicznego (BZT₅): na odcinkach zbiorników I kategorii — powyżej 2 mg/l, a na odcinkach zbiorników II kategorii — powyżej 4 mg/l,

14) pod ich wpływem woda z odbiornika nie wykaże w laboratorium reakcji na zagniwanie po 5 dniach przechowywania w cieplarni przy + 20°.

2. Przepisów ust. 1 pkt 9 i 10 nie stosuje się w przypadkach ustalonych przez właściwą władzę ze względów sanitarnych.

§ 4. Ścieki mogą być wpuszczane do ziemi, jeżeli są oczyszczone co najmniej mechanicznie i nie zawierają widocznych zanieczyszczeń pływających, związków trujących, bakterii chorobotwórczych, tłuszczów, olejów mineralnych i produktów naftowych. Ścieki te można wpuszczać do ziemi na terenach osiedli tylko o zabudowaniu luźnym, o ile cała ludność danego osiedla zaopatrywana jest wyłącznie z wodociągu centralnego lub studzien, czerpiących wodę z warstw wodonośnych nie narażonych na zanieczyszczenie. Niedopuszczalne jest również odprowadzanie ścieków do drenży w miejscach, w których wody gruntowe płyną w stronę kabli lub innych urządzeń, które mogą być przez to narażone na uszkodzenie.

§ 5. Ścieki, wymienione w § 3, można wpuszczać do zbiorników wód powierzchniowych bądź do ziemi jedynie w takich ilościach, aby równowaga biologiczna, ani zdolność do samooczyszczania się danego zbiornika lub ziemi nie zostały zakłócone.

§ 6. Ścieki prowadzone przy pomocy rowów powinny odpowiadać warunkom określonym w § 3, nadto nie powinny wydzielać przykrych zapachów w ciągu całego ich przepływu w granicach osiedla.

§ 7. 1. Ścieki z zakładów leczniczych dla chorych na choroby zakaźne lub oddziałów chorób zakaźnych w szpitalach ogólnych, gdyby nawet dołączone były do kanalizacji ogólnej, powinny być odkażone przed ich odprowadzeniem z terenu tych zakładów.

2. W przypadkach epidemii chorób, których zarazki rozpowszechnione być mogą przez wodę, prezydium powiatowej rady narodowej może zarządzić odkażanie ścieków odprowadzanych również z innych zakładów, a także z miejskich kanalizacji centralnych.

3. Ścieki przemysłowe, jak z garbarni, z płuczek wełny, z laboratoriów bakteriologicznych, z wytwórni serologicznych itp., jeżeli zachodzi obawa, że mogą one wprowadzić do odbiornika żywe zarazki lub ich przetrwalniki, powinny być stale lub okresowo odkażane; odkażanie tych ścieków może zarządzić prezydium powiatowej rady narodowej.

§ 8. Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Zdrowia ma prawo zwalniania od wymagań niniejszego rozporządzenia (z wyjątkiem § 3 ust. 1 pkt 1) — częściowo albo całkowicie na czas określony — na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie dwóch miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *K. Mijał*

372

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 4 września 1950 r.

w sprawie nakazów podjęcia pracy w zakładach społecznych służby zdrowia.

Na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 55, poz. 434 i z 1950 r. Nr 36, poz. 327) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu artykuły (art.) bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 55, poz. 434 i z 1950 r. Nr 36, poz. 327).

2. Użyte w rozporządzeniu określenie „nakaz“ oznacza nakaz podjęcia pracy przewidzianej w art. 34 ust. 1, określenia zaś „władza bądź organ“ — władzę bądź organ upoważniony do obsady stanowisk w określonym społecznym zakładzie służby zdrowia.

§ 2. Władza bądź organ może wystąpić z wnioskiem o wydanie nakazu, jeżeli obsadzenie określonego stanowiska w społecznym zakładzie służby zdrowia jest niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania tego zakładu, a podjęte starania o obsadzenie tego stanowiska zgodnie z zasadami ustalonymi na podstawie art. 22 ust. 1 nie dały wyniku.

§ 3. Wniosek o wydanie nakazu władza bądź organ zgłasza do prezydium wojewódzkiej rady narodowej właściwej ze względu na miejsce położenia zakładu, podając:

- 1) zakład, stanowisko, które powinno być obsadzone, i czas zatrudnienia w wymiarze dziennym,
- 2) możliwość dodatkowego zatrudnienia lekarza w zakładzie określonym w art. 27 ust. 1 bądź we władzach, urzędach i instytucjach prawa publicznego, znajdujących się w miejscu położenia zakładu,
- 3) opis mieszkania przewidzianego dla kandydata z wyszczególnieniem liczby izb i ich wymiarów, odległości od zakładu, w którym kandydat ma być zatrudniony, oraz od zakładów, w których może uzyskać pracę dodatkową,
- 4) uzasadnienie z podaniem przyczyn, które uniemożliwiły obsadę tego stanowiska zgodnie z zasadami ustalonymi na podstawie art. 22 ust. 1, oraz wyszczególnieniem etatów przewidzianych dla zakładu stanowisk lekarskich z zaznaczeniem, które z nich są obsadzone.

§ 4. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej w terminie 14 dni od otrzymania wniosku, po skontrolowaniu okoliczności w nim podanych, przedstawia wniosek Ministrowi Zdrowia wraz ze swoją opinią, wskazując równocześnie w miarę możliwości odpowiedniego kandydata spośród lekarzy dopuszczonych do wykonywania praktyki na obszarze województwa.

§ 5. 1. W przypadku uznania wniosku władzy bądź organu za uzasadniony, Minister Zdrowia zawiadamia lekarza, odpowiadającego warunkom określonym